

„După ce am descoperit că viața nu are nici un sens, nu ne rămâne altceva de făcut decât să-i dăm un sens...”

- Lucian Blaga

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIII

Numărul 711
5 - 11 februarie 2025

Europa nu fii Germania de altădată! Recunoaște și plătește-ți, tu, datoriile de război!

Cezar Adonis
Mihalache

Bugetul „nostru” de stat?!... Sau bugetul nostru de stat al... altora?!... Sau, de-a dreptul, bugetul altora pentru-un stat, pe ici-colo, încă al nostru?... De fapt, în această triadă malefică ne găsim... Și nu, bugetul de stat nu mai este nicidecum „al nostru”. Pentru că așa au decis alții, iar noi doar am tot tăcut... În schimb, deficiențele, sărăcirea, dezindustrializarea, pauperizarea vor fi ale noastre! Cap-coadă! Inclusive dezindustrializarea dezvoltării noastre strict autohtone, „prin noi înșine”, prin noua industrializare în interesul altora... Căci nu

mai vorbim nici măcar de o reindustrializare, asta ar fi fost dacă mai era ceva al nostru, dacă dădeam astăzi un nou impuls, prin noile tehnologii, fabricilor, utilajelor, sistemelor, având neîntinate drepturile noastre asupra lor. Asupra lor, dar și al resurselor... Dar, după extincția, „în pași” (de la acel „pas cu pas” la marșul forțat de acum) a tot ceea ce este românesc, și, da, ea se poate stinge, poate muri, din cauza trădătorilor și veneticilor, dar și din amăgirea noastră continuă cum că nu ar putea dispărea în veci, uitând că, pentru asta, și noi trebuia să facem ceva, vom ajunge să nu mai avem nimic... Iar industrializarea „de la zero”, care a început după desființarea a ceea ce era al nostru, al vechii moșteniri, să fie doar în beneficiul altora... În acel mâine, când nu ne va mai aparține chiar nimic, să fie deja acum...

Aidoma și bugetul de stat, devenit marota „retezaurizării” tainurilor între clicile și găștile impostorilor, trădătorilor, veneticilor... Un

„buget” ce pune „la slăbit”, nu statul, nu economia, ci pe noi! Sau economia „în interesul nostru”, dacă statul ar mai funcționa, ar mai lucra pentru noi... Dar asta nu se mai întâmplă deja de ani buni... Iar astăzi doar asistăm, nici măcar „din tribune”, căci și acelea au fost vândute, la extincția românismului... Acum retezându-i și ultimele verigi de susținere economică. Pentru că, fără bani, fără venituri, totul se va măsura prin cuantificarea decisă de alții prin bugetele „noastre”... Ale noastre doar cu numele, plățile, garanțiile, datoriile...

România nu trebuia să aibă bugetul de stat stabilit de niște ipochimeni și

„yesmeni” la comanda veneticilor! Nu trebuia să aibă, nu doar un astfel de buget de stat, dar, mai ales, unul făcut de alții... Nu trebuia să accepte creșterea acestuia după standardele aplicate altora, care nu au trecut, nu numai prin restricțiile trecutului, apoi prin condițiile economice date de aderările postdecembriste, ci și printr-un război, e drept „de lângă noi”, dar care s-a decontat prin noi... Ba, la cât am fost de afectați, putem spune (economic, dar și social) că acesta a decompensat de-a dreptul prin noi...

De aceea, acest buget „de stat” nu trebuia acceptat în forma lui strâmbă, încorsetată pentru noi, fiind croit, nu doar „în colțuri”, ci având ca fundament al necesității sale însăși un pilon strâmb: deficitul. Pentru că este nedrept, ilegal și ilicit să construiești un buget al restricțiilor (pentru noi) din cauza vinovățiilor și deciziilor altora. Da, avem un deficit uriaș! Dar nu este unul de tip „grecesc”, din lăfăială și tragere de timp, ci

unul determinat de războiul altora! Care ne-a afectat violent, dar am acceptat sub promisiunea Europei, și a lumii chiar, că vom fi compensați, sprijiniți, ba, vom avea întâietate (evident, prin cei ce au făcut ca războiul să ajungă la o asemenea dimensiune economică și de periclitare a securității „terților” necombatanți), la reconstrucția postrăzboi... Or, unde este solidaritatea și sprijinul Europei care ne-a împins în față?! Și ce garanții i-am cerut ca, la momentul „păcii”, însemnând și începând cu reconstrucția Ucrainei (deși pare tot mai evident că toți ceilalți, mai puțin ea!, vor avea nevoie de „reconstrucții”, de lingerea rănilor de război!) noi să fim „în față”... Căci, este clar că se vrea nici să nu mai fim!... Cel puțin în acel „mâine”, când „asumările”, îndatorările impuse de UE pentru sprijinul Ucrainei, vor fi fost plătite...

Nu, nu ni s-a spus nimic din toate acestea!... Nici faptul că trebuie să ne îndatorăm pentru a avea, „la buget”, banii necesari acoperirii neplății de către Kiev (și nu „eventuale”, ci evidente chiar și pentru Bruxelles) a împrumuturilor acordate... Ci doar „Implicați-vă, sprijiniți, cheltuiți, pentru că veți fi la masa reconstrucției de după război!”... Iar noi asta am făcut, doar că nu vom fi la masa reconstrucției! Pentru că nu vom mai avea nici măcar forța să ne târâm spre ea... Dar și acesta este un mod de a fi scoși din cărți din drepturile de după război, nu?! Am mai trăit asta... Căci, pentru a fi siguri că nu vom emite pretenții de a ne recupera cheltuielile din îndatorarea ca economie de război (pentru alți) ni se va reteza orice suflu...

Și atunci, Europa nu fii Germania de altădată! Recunoaște și plătește-ți, tu, datoriile de război! De război din războiul tău, nu al nostru!

Sistemul moare. De tot! Dar nu se predă!...

Zoe
Dantes

În ultima săptămână sistemul a înnebunit. De tot! Moare, dar nu se predă. Moare pe baricada prostiei, trădării, corupției, manipularii și propagandei. Moare sistemul cu noi de gât? Nu! Murim noi cu voi de gât! Până la capăt! Desantul, realmente turbat din ultimele zile, urletele umeurilor îmbuibate de servicii arată că-și dă ultima suflare. Veninul improșcat din aproape toate haznalele media, îi sufocă. Fiecare asalt pe care zic ei că-l dau asupra noastră, trebuie înțeles ca un pas în spate pe care-l fac ei. Oamenii care fac sistemul. Știu extrem de bine „#băbăieții” că au ajuns la final. Matroana sistemului a murit. A fost aruncată din toate negocierile duse de administrația Trump. Flegma verbală aruncată pe fața uie, de către președintele SUA, a fost suficientă, pentru ca tembelii din birourile de la Bx., să înțeleagă ca scroafa lor a murit. Doar se face că mai mișcă. Și e roză! Fără aripi! Sistemul din România a pierdut. După lovitura de stat din 6 decembrie 2024, nu mai are nici o susținere externă, cu atât mai puțin internă. Ursul nu mai există politic. Poate doar fabricile de armament BigPharma să-i mai livreze niște mălai, dar nici de acolo nu mai sunt convinsă că vor mai veni. K. Patel are treabă. Multă! Omeseul moare încet, dar sigur. Micronul francez se zbate în chinuri după scandalul iscat cu întrebarea dacă „e femeie sau bărbat”? Germania se îndreaptă vertiginos către o administrație suveranistă, Franța e republică islamică în curând, Italia deja le-a spus „ba pe a mă-tii”. UE e pe fărâș! Muriți și vă transformați! Pariati pe o mârtoagă care și-a dat duhul.

În România, trădătorii au început să demoleze totul. Vorba aceea, după ei potopul! Cu cât războiul pornit de ei împotriva unui singur om și a celor 9 milioane de voturi continuă, cu atât sondajele reale, ne arată cum omul crește ca un taifun. Pleava societății îngroașe rândurile cu fiecare zi care trece. Ghinion! Dulapul e ascuns pe undeva, mort și așa politic, dar nu se predă. Cuțitarii au respins suspendarea. De ce? Banii! Banii care s-au scurs în buzunarele lor de când „salvau” ei pe actorul ratat. Războiul se termină cu un fâs. La masa negocierilor se împart teritorii. Vai, cum și-a permis CG să spună asta? Simplu! E un fapt! Sunt convinsă că pe palierele subterane de comunicare Ucraina deja a fost împărțită! Doar că bordelul politic din România nu știe încă. Prostituatele politice nu au ce căuta în sala mare. Ele rămân ca de obicei pe centură!

Mare scandal mare, că omul e informat la secundă. Ceea ce spune se întâmplă! Ghinion! După interviul dat lui Cristoiu, garnizoanele au turbat. Altă explicație nu există! Să ai același discurs livrat „proștilor”, de către doi foști

capi SIE și să crezi că lumea nu pricepe, ce înseamnă? E panică, man! Panică mare! Se scufundă hardughile, vi s-au ridicat fustele și se vede mizeria în care ați colcăit ani de zile. Problema voastră sunt banii ciordiiți și problema noastră sunteți voi. Am ajuns în punctul în care toți știm, și noi și voi, că va fi „care pe care”. Doar că noi, spre deosebire de voi suntem mulți! Mulți și mult mai inteligenți decât voi. Poate o să aflați și voi asta! Dă pă Tik Tok! Ca niște boți ce sunteți! Cât de curând. Pentru că ne-am săturat de voi până-n gât, pentru că se poate să vă oprim și mai ales pentru că vouă a început să vă fie al dracului de frică. Că suntem noiăștia „proști” informați la secundă. De către adevărata presă independentă, făcută de oamenii liberi de contract cu serviciile și bordelurile politice. Mare frică! Și aveți de ce!

Frica de a se afla tot ce ați făcut, tot ce ați furat, tot ce ați vândut, tot ce ați distrus și mai ales cât de mult ați manipulat. A venit vremea să plătiți! Scoateți toți rețarii de la naftalină și îi fluturați sub nasul nostru că vor fi viitori candidați. Ne credeți proști? Încă?! Opriți-vă! Atunci când te pui cu „proștul”, te trezești cu el în discuție! Și „proștul” te bate cu experiența. Tot ce se întâmplă din 6 decembrie, dovedește clar că „e prosti, da’ e mulți”! Și tu sistemule, știi asta. Știi că ți-au fierț coliva, ți-au ridicat steagurile, ești deja în coșciug, și te îndrepti spre groapa istoriei. Pune-o și tu, bă, sistemule de o veșnică pomenire în ce sufragerie vrei. Strada nu te iartă! Și nu te va ierta niciodată! Și te va „înmormânta” fără cruce și fără preoți. Că voi, nebunilor, L-ați aruncat pe Dumnezeu din toate ale Lui! Zbaterea cuțitarilor politici din ultima săptămână ne dovedește că sunt îngroziți de frică. Puneți și voi „#băbăieții” o mască! Să nu muriți politic sufocați de aerul de libertate care vă bate în geamuri. Vântul schimbării o să vă scoată geamurile și ușile din țâțâni și o să rămâneți în aia goală! Aveți grijă să nu vă îmbulziți să vă „îmbolnăviți”, să vă băgați „picioare” în gips. Nu de alta, da’ o să ajungeți prin spitalele voastre celebre. Și sigur au mai rămas niște saci negri prin debaralele ălor. Și mai ales „știința”! Aia de la covidul vieții! Arafat nu a reușit să ne omoare pe tot. Probabil au rămas pentru voi! Sacii negri ai „morților politici”! E vremea să intrați în ei! Singuri! Să trăiești bine, bă, Sistemule! Mort, da’ bine! Îți urează „proștii și pleava societății”! Și mai aruncă și tu niște saci negri către panaramele gorniste din haznalele media. O să ai nevoie de comunicatori și dincolo, după moartea politică! Da’ pe partea cealaltă, vezi că nu merge nici mita, nici trocul, nici propaganda, nici manevrele cu care sunteți voi obișnuiți!

Ghinion! Sunteți deja țepeni! Domnul să vă miluiască!

Dacii, aurul și... „țurcanii”

Marin
Neacșu

O veste neagră face prima pagină a ziarelor din România și ridică sprâncenele multor români, dar mai ales televiziunii și politicienilor în care acuma, brusc se aprinde „patriotismul” și încep să rostească cu oarece teamă, dar îngăduință cuvântul „Dacia,” dar nu legat de fabrica de automobile, ci de acea Dacie despre care nu prea se înghesuia nimeni să vorbească, pentru a nu fi considerat „suveranist,” adept al lui Roxin, Georgescu, sau mai știu eu cărui „dacopat”. Acuma, pentru trei zile probabil, sau trei săptămâni, cât subiectul va ține „brekiniuzul” presei, e voie să vorbești despre Dacia în România. Pentru toți, vestea furtului coifului dacic și brățărilor dacice dintr-un muzeu din Olanda, expuse cu „mărinimie” prin toate colțurile lumii de mai marii culturii române, pentru „promovarea Daciei” și a bogăției bieteii României, este o surpriză, o veste neașteptată, o tragedie. Să fiu sincer, pentru mine această „întâmplare” nu este o surpriză, nu vreau să par cinic, dar am anticipat un astfel de eveniment. De ce? Pentru că acum 14 ani am atenționat asupra unui obicei eu i-aș spune ireponsabil al autorităților române, plecând de la prim ministri, miniștri ai culturii, directori ai Muzeelor dar în special al Muzeului Național de Istorie a României, de a trimite sau a „se lăuda” cu piese unice de patrimoniu național, pe toate străduțele Europei. Nu știu dacă în ultimii 10-15 ani românii care au cu adevărat interes și dorința de a vedea istoria proprie în muzeele din țară au avut ocazia să vadă sutele de piese multe unice, comori inestimabile ale culturii universale nu doar autohtone, la ei în țară, acestea fiind plimbate pe oriunde, pasămite pentru a „promova cultura dacilor”. Dar acești diriguitori ai culturii române nu au mișcat un deget pentru a cerceta și a scoate la lumină de exemplu arhivele Vaticanului care conțin cărți și documente necunoscute publicului despre cultura, războaiele și importanța Daciei în cadrul civilizației antice sau pentru a aduce în România spre a fi expuse documente, artefacte, obiecte, sau mărturii ale unor fapte istorice care vorbesc despre România.

Poate sabia lui Ștefan Cel Mare adusă măcar spre vizionare la Muzeul Național de Istorie a României, ar suscita interesul a milioane de români și ar aduce mai mulți bani Ministerului Culturii decât banii de asigurare „negociați” cu muzeele unde au stat degeaba argintul și aurul României.

Apoi, să fim serioși, când lansezi o expoziție cu titlul „Dacia, un regat al Aurului și Argintului”, este mai mult decât o invitație pentru multimiliardarii deținători de „colecții private” de a tocni „profesioniști îndrăgostiți de cultură” pentru a intra în posesia unor unicate. Sunt convins că cine le-a furat nu a făcut-o pentru că a crescut prețul aurului, pentru că dacă ar fi fost așa, ar fi luat tot aurul expus, sau mult mai mult decât un coif și 3 brățări care nu cântăresc nici cât aurul expus într-o vitrină la un magazin de bijuterii. Este LMC că cel/cei care au acționat au făcut-o la comandă pentru valoarea istorică a acestor piese, nu pentru valoarea aurului. Sub acest aspect, putem spera că nu vor fi topite în lingouri.

Mai trebuie amintit că tot cu Olanda, România mai are o experiență similară, cu niște tablouri furate tot din Olanda și găsite prin România, unele se spunea că au fost arse, dar apoi un tablou din cele presupus arse a fost găsit în urma unui pont tot în România. Autorii au primit ceva ani de închisoare dar sunt deja liberi de mai bine de 7 ani, toți, iar tablourile aparținând lui Matisse, Picasso, Monet, nu au mai fost găsite, fiind considerate „pierdute”. Eu sunt convins că tablourile au ajuns în colecția cuiva care a plătit suficient pentru a convinge pe cineva să facă 6 ani, dacă nu chiar mai puțini, eventual 4, de închisoare. În cazul aurului, dacă se va da de urma hoților, că sigur nu a fost unul singur, acesta va prezenta un butoiăș cu ceva aur topit, cum s-a prezentat de exemplu lăntșorul din butoiul de la Caracal ca să dovedească că acolo a fost arsă Luiza. Făptuitorii, dacă vor fi prinși vor spune că au topit aurul și l-au vândut, sau aruncat, „statul român” va primi – probabil – banii de asigurare, cam când vom primi și avioanele F16, sau sistemele „Patriot”, dacă firma respectivă va binevoi să accepte „concluzia organelor de anchetă” și cu asta basta.

Și acuma să spun de ce nu m-a surprins furtul.

Prin 21 mai 2011, atrăgeam atenția într-un articol că, același Muzeu Național de Istorie, aflat sub cărmuirea aceluiași președinte de astăzi, trimisese prin decembrie 2010 aceleași brățări dacice și probabil în mare parte aceleași exponate în total 140 de piese, prin Italia sub numele „Aurul antic din România. Înainte și după Traian”. Expoziția, plecată și anunțată cu surle și trâmbițe sub patronatul „împăratului Traian Băsescu”, trebuia să se termine în aprilie, dar pe data de 21 mai încă nu se întorseseră în muzeele de origine. Am sesizat câțiva parlamentari, am inițiat o interpelare ministrului culturii de atunci, actualul lider U.D.M.R. Kelemen Hunor, care a răspuns că toate piesele s-au întors în țară și urmează a face parte dintr-o nouă expoziție. Interesant este că domnul Hunor spunea atunci în răspunsul său că „Interesul deosebit al vizitatorilor a făcut ca această expoziție să fie prelungită. Italienii sunt fascinați în special de brățărilor dacice și de „Cloșca cu pui de aur”. Iată că și olandezii au fost fascinați de brățărilor dacice, nu numai italienii.

Nu știu dacă de atunci și până acuma piesele plecate au mai avut timp să fie văzute și prin muzeele noastre, dar era o chestiune de timp până să se întâmple ce s-a întâmplat, căci știți cum se spune pe la noi prin popor, „cine sare multe garduri...”.

Deci autoritățile române, domnul director al Muzeului Național de Istorie a României era la curent cu faptul că anumite obiecte de patrimoniu fac interesul special al „publicului larg”, era sigur la curent cu furturile din Țara Lalelelor, căci chiar doamna Țurcan ministru al culturii la momentul inițierii expoziției, spunea că „au existat furturi și la alte muzee internaționale, nu este o situație fără precedent și nu ar trebui să blocheze o inițiativă corectă și sănătoasă a României de a realiza expoziții...” Și dacă e așa, ce măsuri de securitate suplimentare a luat? Așadar în concepția doamnei Țurcan, faptul că au mai avut loc furturi din expoziții nu trebuie să ne îngrijoreze, nu suntem singurii păgubiți dimpotrivă, să facem expozițiile cât mai „atractive” cu piese cât mai rare și cât mai valoroase, de care noi ne putem dispensa. Și nu e așa că oricum vom

primi banii pe asigurări care, uitate în actualul climat de criză financiară, ne prind foarte bine, guvernul are nevoie de ei. Tot doamna Țurcan justifică expoziția ca fiind necesară pentru „românii din «diaspora»”. Câtă grijă față de bieții români de peste hotare, dar și față de „autorități și oameni de cultură internaționali”. Păi dacă erau așa de interesați oamenii de cultură și marile personalități din Țările de Jos, nu puteau să vină să le vadă la noi, mai câștigăm și noi un ban din turism nu? Am auzit că și votul din turul doi la prezidențiale a fost oprit ca să poată vizita românii din diaspora expoziția. Doamna Țurcan se arată mirată că românii sunt așa de supărați și că „au apărut tot felul de experți în calitatea și valoarea muzeelor” care pun întrebări legate de oportunitatea organizării acestor expoziții. Pentru ea asta e problema, faptul că oamenii pun întrebări. Îmi amintesc că și eu, acum 14 ani îl întrebam pe Kelemen Hunor ca ministru al culturii următoarele: – data și locul intrării pieselor în țară; – cine a asigurat paza transportului și cum a fost asigurată securitatea pieselor pe timpul expoziției și pe timpul întoarcerii; – documentele de vamă întocmite cu ocazia sosirii în țară; – procesul verbal de predare – primire a pieselor către Muzeul Național de Istorie; – dacă s-a făcut expertiza de autentificare a pieselor reîntoarse și care este rezultatul; – dacă nu s-a făcut, de ce nu s-a făcut, având în vedere cazurile cu sculpurile lui Brâncuși și cu timbrele.

Întrebările erau legitime atunci pentru că mai trecusem prin evenimente similare. Cunoscând alte cazuri de furturi, eu ca stat român aș fi acordat o mare grijă față de obiectele de patrimoniu care nu pot fi măcar evaluate ca valoare istorică, fie că nu le-aș fi înstrăinat, fie că aș fi solicitat măsuri complete și complexe de securitate, inclusiv cu pază militarizată și securizată precum „vila de la Cotroceni” când e „mobilierul” prin zonă, nu le-aș fi lăsat într-o clădire fără pază. Aud că poliția ar fi fost anunțată că „a avut loc o explozie pe o stradă”. Dar stați liniștiți tovarăși, „Muzeul Național de Istorie a României se află în permanent contact cu Muzeul Drents, precum și cu

autoritățile olandeze și române și depune toate eforturile pentru a sprijini ancheta aflată în desfășurare, pentru recuperarea urgentă a artefactelor!” Ce poate să facă Muzeul Național de Istorie pentru recuperarea urgentă a artefactelor nu o să pricep nici picat cu ceară dar înțeleg că noi trebuie să stăm liniștiți să nu punem întrebări.

Cu asemenea oameni la conducerea țării la ce ne putem aștepta? Ce ar mai fi de spus? Aș mai putea spune că din România dispar, fără ca autoritățile „competente” să se sesizeze, cam multe. A dispărut o flotă, au dispărut focoase dintr-un transport militar în Giurgiu, au dispărut timbre cap de bour în valoare de milioane de euro de la Muzeul Filatelic al Poștei Române, cu ocazia unui inventar de rutină conducerea Regiei Autoome pentru Activități Nucleare – Sucursala Cercetări Nucleare Pitești a constatat lipsa a 75 de documente cuprinzând informații clasificate din domeniul cercetării nucleare, și câte și mai câte știute sau nu, declarate sau nu. Vinovații „nu au fost găsiți” deși în multe cazuri se știu, dar avem multe batiste și din ce în ce mai puține țambaluri. Iar doamna Țurcanu ne spune că nu trebuie să ne îngrijorăm, pe „câmpie la Mohacs au fost pierderi și mai grele”.

Eu nu cred în coincidențe, la atâtea pierderi, parcă văd că o să ne trezim că nu mai avem nici țară și se va trezi cineva să spună: nu-i nimic, nici palestinienii nu mai au....

Diana Maria
Brăgaru

Fanatismul...

I-ați întâlnit. Toți i-am întâlnit. Fie că susține o echipă sportivă, un partid, un politician, o doctrină, o religie, profilul fanaticului are câteva caracteristici definitorii: este înflăcărat în declarații, pune mult patos în discuții, este incapabil măcar să asculte și alte puncte de vedere, transformă orice dialog într-o polemică ascuțită, tot discursul său se rezumă la repetarea agresivă, obsesivă, papagalicească în esență, a unor lozinci învățate pe de rost de la obiectul pasiunii lor ideologice. Iar aceia care nu îi împărtășesc opiniile, îi devin instantaneu dușmani. Winston Churchill tranșa subiectul extrem de clar: „Un fanatic este acel om care nu se poate răzgândi și nici nu vrea să schimbe subiectul (discuției)”. Fanaticii însă nu apar peste noapte. Nu te culci un om rațional și dimineața te trezești fanatic. Fanaticii sunt victime conjuncturale ale unui complex de împrejurări în care sunt implicați direct factori de instabilitate economică și politică, perioade în care indivizii s-au simțit și /sau au fost într-un pericol real sau închipuit, răstimpuri aflate sub semnul injustiției, al abuzurilor, ai unei forme de dictatură.

Haideți să exemplificăm direct cu subiectul folosindu-ne de doi lideri politici pe care îi știm cu toții. Dacă punem alături aceste informații și comparăm cu ce s-a întâmplat în România de la începutul PlanDemoniumului încoace, ne vom da seama că am trăit într-o perioadă propice apariției absolut naturale a expozanților fanatismului. Cu puțin „ajutor”, care provine din aceeași sursă, i-au fost propuși poporului doi lideri care să fructifice direct acest context. Și aici mă refer la Diana Șoșoacă și Călin Georgescu. Ce au în comun acești doi lideri?! Păi să vedem... Provin din același sistem. Amândoi au apărut în ochii publicului majoritar „din neant”, la momentul oportun. Deși ambii au făcut parte din același organism, nu au fost foarte promovați, comparativ cu alte figuri politice. Din ce fost lăsați să aflăm, Diana Șoșoacă era apropiată a cabinetului Năstase, Călin Georgescu era angajat în MAE. Ambii

lideri se declară suveraniști, dar cu toate acestea ei par „dușmani de moarte”. Și, cel mai important aspect, ambii lideri mizează enorm pe elementul prin care se face cel mai ușor manipularea maselor: afectul! Ambii lideri se declară victime ale actualei puteri: unuia i se taie curentul și este ținta unei acțiuni naționale de tip kompromat, celalalt pretinde tot timpul ca e singura salvare a țării și că se află în pericol iminent și permanent de a fi ucis. Ambii au exact același „target de piață”, ambii își fac datoria cu prisosință din acest punct de vedere. Unul mai ponderat, altul cu vehemență.

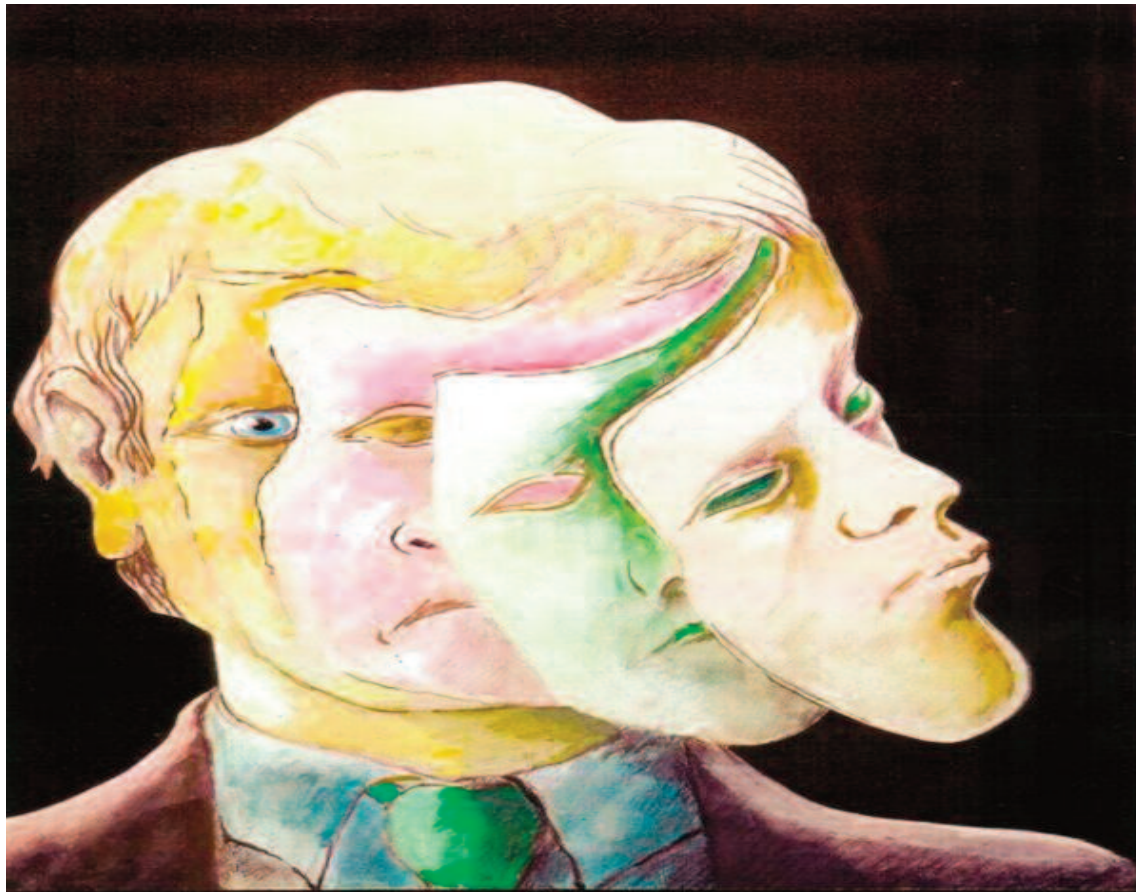
esc liderii vocali pentru a manipula, iar vremurile de criză contribuie din plin la adoptarea treptată a credințelor fanatizante. Radicalizarea, facilitată de online, duce la trecerea de la poziții moderate sau rezonabile la un extremism care devine repede insuportabil.

Recapitulare: Mai mulți factori pot contribui la transformarea unei persoane rezonabile într-un fanatic politic: Apeluri emoționale: mișcările și ideologiile politice se folosesc cu nerușinare de reacțiile emoționale ale oamenilor, promițând soluții la probleme sociale complexe, ex-

Frica și incertitudinea: În timpul tulburărilor politice, al incertitudinii sau al schimbărilor sociale, oamenii își caută lideri politici puternici și se aliază unor ideologii care promit stabilitatea, securitatea și /sau revenirea la o epocă rămasă în conștiința colectivă drept înfloritoare. Dorința de certitudine și control, născută din frică pură, îi determină pe anumiți indivizi să adopte convingeri politice extreme sau fanatice; Propaganda și manipularea: Propaganda, dezinformarea și tacticile de manipulare folosite de liderii politici, partide sau instituții media pot distorsiona reali-

natic politic pe nesimțite. Acum, dacă ați citit toate acestea, vă puteți da seama de ce am văzut și vedem, citim și auzim din ce în ce mai multe persoane care își rezumă poziția printr-un singur răspuns, indiferent de subiect și se rezumă la „Călin Georgescu președinte” sau „Diana Șoșoacă președinte”. Si nu e nimic surprinzător sau de mirare în asemenea manifestări. Acești oameni au fost și sunt victimele sigure ale păpușarilor care au creat acest climat de instabilitate economică, socială și politică în care ne regăsim. Pentru a ne proteja de orice manipulare, indiferent de opțiunile politice ale fiecăruia dintre noi, ar trebui să încercăm să ne detașăm emoțional de toate declarațiile care ne sunt împinse sub ochi. Pentru a nu fi masă de manevră trebuie să gândim la rece. În acest scop, cel mai important aspect este să încetăm să ne căutăm idoli (ale caror afirmații să fie luate de noi drept adevăruri absolute, incontestabile, axiomatice). Pentru a putea rămâne cu adevărat stăpâni pe propriile destine trebuie să ne punem rațiunea la treabă și să încetăm să lăsăm sentimentul toxic al mândriei să ne conducă. O să spuneti: „Dar ce treabă are mândria cu fanatismul?!”. Simplu. Mândria ne face să considerăm că alegerile noastre politice sunt cele mai bune. Mândria ne împiedică să mai ascultăm și alte păreri argumentate impecabil. Mândria ne face să nu acceptăm nici măcar ideea că am putea greși. Mândria ne face să ne impunem prin violență verbală părerile și punctele de vedere în fața celorlalți. Mândria ne face să nu acceptăm faptul că ne-am găsit înlocuitori pentru Dumnezeu în oameni. Mândria ne face să credem că facem parte dintr-o categorie „specială”, a „treziților”, a „luptătorilor antisistem”, „a patrioților adevărați”. Și așa mai departe.

Nu deveniți fanatici. Ședeți, cumpăniți și încetați să vă încredeți orbește în oameni – care sunt, mai mult sau mai puțin, ca noi toți.

Să revenim însă la subiectul principal: fanatismul. Dintotdeauna, indiferent de factorii psihologici, de mediul social și cultural în care s-au format și trăiesc, mediu care și-a pus amprenta pe dezvoltarea lor, oamenii aflați în pragul disperării caută un sentiment de apartenență, de identitate, și încearcă să se regăsească în ideologiile politice alinate cu valorile lor. Frica de ziua de mâine și nesiguranța conduc cu mare ușurință la fanatism. Așa ajung unii să creadă că susținerea unei ideologii anume le oferă protecție împotriva a ceea ce ei socotesc o amenințare. Expunerea acestor oameni strict la informațiile de confirmare a propriilor lor convingeri (formate deja) și polarizarea în societate (vaccinați vs. nevaccinați, tradiționaliști vs. progresiști, democrați pro-europeni vs. putiniști) le întăresc credințele. Trebuie subliniat faptul că apelul la factorul emoțional este principala modalitate pe care o folos-

plotează credințe și valori cu adevărat profunde. Când indivizii devin investiți emoțional cu responsabilitatea viitorului printr-o anumită ideologie sau printr-un anumit lider politic, ei devin predispuși la fanatizare; Informare unilaterală de confirmare: oamenii tind să caute informații care să le confirme convingerile sau care discreditează informațiile care le contrazic. Această părținire în confirmări îi poate face pe indivizi să se înrădăcineze din ce în ce mai mult în fixațiile politice și îi face mai puțin deschiși la a lua în considerare și alte puncte de vedere; Identitatea socială: afilierea politică pot deveni o parte esențială a identității unei persoane, mai ales atunci când se aliază cu un anumit partid, om politic, mișcare sau ideologie. Acest sentiment de apartenență la un grup mai mare poate întări legăturile cu indivizi care au aceleași gânduri și poate crea o mentalitate „noi versus ei”, încurajând fanatizarea;

tatea și manipula opinia publică. Când sunt expuși în mod constant la informații părținoase, înșelătoare și mincinoase, oamenii li se întărește fanatismul, pentru că le este subminată constant capacitatea de a evalua discursul politic în mod critic; Lipsa abilităților de gândire critică: Unii indivizi au nevoie de dobândirea abilităților necesare gândirii critice deoarece le lipsește educația necesară pentru a evalua în mod obiectiv informațiile politice. În lipsa capacității de a discerne faptele reale de pură ficțiune, fără o analiză imparțială și critică a retoricii politice, oamenii sunt predispuși să adopte pasional ideologii sau să devină adulatori ai unor lideri politici.

Bref, în general, combinația toxică de atracții emoționale, părținiri cognitive, dinamică socială, influențe externe și caracteristici individuale contribuie masiv la transformarea unei persoane rezonabile într-un fa-

Când o să ne mai trezim?! Când nu vom mai avea poate nici măcar lanciile de care să prindem a flutura steagurile dezrobirii?!...

Cezar Adonis
Mihalache

Da, flamurile acelei dezrobiri și resuveranității menite a fi pavază pe redutele ultimelor resurse ale țării!... Căci nu este departe ziua în care poate ne vom da seama că suveranismul nu înseamnă fluturarea marotelor politice anti-sistem (dar și de... sistem!) de astăzi... Și, oricum, nu va mai avea a ne folosi dacă va veni prea târziu în ultimele noastre șoptiri de existență ca ființă a unei națiuni... Dar, măcar vom înțelege, singuri, pentru că din cărțile de istorie (ori măcar de istorie politică) nu vom mai avea dreptul a afla, ce înseamnă suveranismul, independența de neam, eliberarea ca națiune... Și care implică, de drept, forța dreptului de națiune și de drepturi istorice... De aceea, cei ce ne-au încălecat de peste trei decenii impun atât de violent culpa vinovăției generalizate, fabricând acel liant unic acuzator al vinelor din trecut, dar și ale acelora ale prezentului de acum... Acest „prezent” ce va fi trecutul de mâine folosit și el împotriva noastră... Pentru că suveranismul, naționalismul, patriotismul vor fi „dovezile” și „argumentele” de mâine împotriva noastră, fabricate inclusiv prin omisiunea artefactelor istorice... Azi îngropate, furate, licitate, înstrăinate într-un „de lezmajestate” de națiune, mâine, alături de culpa legionarismului, dar și de

cunoașterea istorică „la sursă”, transformate în ștreanguri de națiune... De Neam și Națiune, de Patrie și Țară, de continuitate și veghe, dar de oprinare a indivizilor ca entități, cei nesupuși, recționari ori făcând încă apel la dreptul (și libertatea) lor de a gândi...

Nu e departe ziua în care vom constata că recursul la forță va fi rămas singurul mod de ne mai proteja, nu doar identitatea, ci însăși existența!... Singura cale de a rămâne o insulă în oceanul paneuropean de impunere și uniformizare în care suntem scufundați acum cu mult dincolo de simpla îndobitocire și generalizare a analfabetismului funcțional... A analfabetismului cultural, istoric, de repere și rostiri... Chiar și ca expresii artistice... Pentru că, nu, nu sperați că ne va rămâne forța manifestelor artistice și ale culturii scrise pentru a protesta!... Pentru acel „a protesta” insinuant și „subversiv”, care, în trecutul unor altfel de restriști și condiționări, (ne) convingea că suntem încă aici, și care (diferență peste vremuri!), era el, în sine, alimentat, hrănit, vegheat de această condiție a priori de „a fi”...

Și nu e departe ziua în care singura șansă de eliberare de sub cizma fantoșelor de „imperii” colonizatoare va fi zăngănitul armelor și tropăitul bocancilor mărșăluind spre fronturile de eliberare națională... Singura șansă de a mai avea acces la resursele noastre, deja dijmuite din timpul vieții noastre netrăite pentru noi, nici istoricește, nici

istoriografic, nici sub forma consumerismului, căci doar părți și petice ne vor mai fi rămas din bogățiile noastre... Va trebui dară să ne ridicăm!... Și avem exemplul istoriei de lângă noi... Pentru că nu în tâmplător Ucraina a stărnit Rusia să iasă din așteptarea-i de prădător (îndreptățit, poate) pentru a-și pune „la adăpost” resursele rare cu ajutorul unei Europe neghioabe... Și, mai ales, nu în tâmplător aceeași Ucraina, în pofida susținerii financiare uriașe venite dinspre UE, întoarce armele păcii (!) pentru a se „preda” Statelor Unite... Pentru a-i „preda” tocmai resursele rare pe care le-a folosit ca pretext de protecție din parte Europei, condiționând pacea de exact ceea ce avea nevoie Europa, și pentru ceea ce s-a implicat, în fond, nu doar costisitor financiar pentru ea, ci aproape de propria-i sinucidere... Resurse, zăcăminte, pe care Kievul le solicită trecute în tratatul „de pace” pe care „unchiul Sam” îl va negocia, nu pentru Ucraina, ci, într-un soi de „redevențe” de război, pentru sine, Europei rămânându-i doar plățile din război și imensa-i șubrezire...

Acolo vom fi și noi când ne va fi dat să înțelegem cu adevărat jocurile... Doar că, pentru noi, nu se va arunca nimeni într-o luptă de eliberare, de resuveranizare, probabil transformată în conflict armat, căci toți ce ne apasă astăzi pe gât, nu vor ceda ușor... Și poate chiar noi nu vom avea nici măcar lanciile de care să prindem a flutura steagurile

dezrobirii pentru a le pune pavază pe redutele ultimelor resurse ale țării... Și când vom înțelege, privind resursele prădate și vândute de alții, că am desființat singuri și ReUnirea (europeană) cu frații noștri... Care putea fi o șansă, pentru ei, ca afirmare europeană, dar și pentru noi, ca drept de continuitate ca o ființă dodoloată... Că am ratat momentul ReUnirii în clipa în care Moldova s-a alăturat Ucrainei în procesul de aderare... Pentru că nu va renunța la acel drum și nu va mai veni alături de noi, ca un trup comun, în Europa... Nu va mai avea de ce, aderarea pe modelul Ucrainei, cu un statut aparte, fiindu-i mult mai convenabilă... Inclusiv acolo unde, din păcate, lucrurile contează astăzi mai mult decât cele de pe podurile de flori, de cultură, de vestigii, de istorie... În sfera economică, a resurselor, a zilei de mâine... Și, în fond, de ce ar renunța Moldova la statul ei de acum? Pentru a fi nevoită, dacă s-ar uni cu noi și ar fi de o ființă (dincolo de simțire), să achiziționeze curent și gaze (românești) la prețurile din țară ale României? Pe când, așa, cu statutul ei similar Ucrainei, companiile ei de distribuire a electricității și firmele mari consumatoare vor putea cumpăra pe mai departe, nestingherite, energia electrică la un preț subvenționat, fără a fi nevoie să meargă pe burse... Acolo unde România și-a împins obligatoriu distribuitorii și consumatorii mari pentru a cumpăra la prețul pieței eu-

ropene, cu mult dincolo de cele mai mari tarife din UE... De ce să se încurce dară Moldova cu tarife atât de mari (dacă ar fi o piață comună cu noi prin ReUnire) când poate cumpăra atât de ieftin în contracte directe („bilaterale”, de care firmele și distribuitorii către populație de la noi nu beneficiază deși este energia noastră)?!... Și așa va fi și cu restul resurselor... România, pe piața internă, nesuverană și lipsită de dreptul deciziei, vânzându-și propriile resurse la prețuri tot mai mari, dar o țară atrăgătoare, ca prețuri, tarife și cantități de export nelimitate, pentru alții... Ba, să nu ne mire de nu ne vom trezi cu firme din colțuri „uite” de lume care să „livreze” energia electrică și gazele naturale, și alte resurse, în țara noastră... Pentru că ele vor putea, doar din mutatul hârtilor în sertarele dedicate, să cumpere ieftin și să ne livreze (a se citi „revinde”) ceva mai puțin scump decât o vor putea face operatorii noștri din piață trimiși pe burse...

Or, și despre asta este vorba când agiți pancarta suveranismului... Despre noul „punct și de la capăt” în care istoria, vestigiile nu vor mai emoționa pe nimeni... Pentru că nouă nu ne-a păsat și am permis acest „punctum”... Inclusiv ca subzistența economică a însăși supraviețuirii de mâine... Poate chiar a supraviețuirii ca neam...

Ghiveci cultural și ciorbă politică...

Petru
Jipa

S-a vorbit despre acel salut făcut de Elon Musk la investirea președintelui american, apoi mi-am dat seama cum am fost influențat fără să ținem cont de argumentele istorice. Toată lumea vorbește despre „Sistemul periodic al elementelor” nimeni nu mai spune, cum am învățat eu: Tabelul lui Mendeleev. De ce s-a vrut ca salutul făcut de Elon Musk să fie nazist, de ce nu a fost un salut roman? Salutul roman este reprezentat prin mișcarea mâinii puțin deasupra capului, cu palma întinsă către cel salutat. Semnificația sa a fost asociată în istorie cu ideologiei fasciste și reprezenta un salut care spunea „de la inimă la cer”. Această formă de salut a fost popularizată în timpul regimurilor autoritare, dar este important să fie interpretată cu contextul istoric corespunzător. Originea salutului roman este strâns legată de tradițiile și cultura Romei antice. Deși salutul în sine nu era folosit în forma sa modernă, romanii aveau diverse gesturi de salut, cum ar fi ridicarea mâinii sau a brațului, care simbolizau respectul și recunoașterea. În antichitate, în Roma antică, salutarile erau adesea însoțite de cuvinte

de salut, cum ar fi „salve” (salut) sau „ave” (bună ziua). Aceste gesturi erau parte integrantă a etichetei sociale. În perioada Renașterii, interesul pentru cultura clasică a dus la o reînviere a unor tradiții romane, inclusiv a salutarilor. Salutul roman a fost adoptat și adaptat de mișcările politice, în special de regimul fascist italian, care l-a folosit ca simbol al loialității și al puterii. Astfel, salutul roman a evoluat de-a lungul timpului, având rădăcini adânci în cultura romană, dar fiind influențat și de evenimentele istorice ulterioare. Salutul roman a fost adoptat de regimul fascist italian în anii 1920, devenind un simbol al ideologiei fasciste. Și de aici confuzia... „Simbolurile culturale au fost transformate în simboluri politice. Știința și oamenii de știință transformați (asta pentru că au avut și păreri personale) în oameni politici șterși din analele istoriei. Îmi spunea cineva recent, când am trecut pe lângă o demonstrație în care erau fluturate steaguri în culorile curcubeului: vedeți cum ne-a fost interzis (majorității) steagul curcubeu? La Paris aveam un loc al meu unde de obicei mâncam tradiționala omeletă. Într-o zi am vrut să merg acolo să mănânc, dar copertina din fața localului era acum vopsită în culorile curcubeului. Nu am mai mâncat acolo niciodată. Acum șapte ani am fost la operă, unde pentru

prima dată (după al doilea război mondial) era pusă în scenă opera lui Richard Wagner Rienzi, operă cântată prima dată în 1870, dar apoi după 1945 a fost interzisă. Motivul...? Era opera preferată a lui Hitler. Ce confuzie culturală a fost, poate asemănătoare cu interzicerea culturii ruse. Încet, încet, ne interzicem pe noi, încet, încet, ajungem să interzicem cultura mondială. Lumea a evoluat doar cu ajutorul culturii, altfel și astăzi trăiam în peșteri și ne omoram între noi. Doar religia și cultura a reușit să transforme omul care aplauda în Colosseumul Roman atunci când semenul lui era mârșănit de leu, în omul care trece pe acolo doar ca să poată a înțelege: De ce? Un alt miliardar privește în altă direcție, Bill Gates. „Miliardarul globalist solicită acum în mod deschis cenzura bazată pe inteligență artificială pentru a reduce la tăcere cei care pun la îndoială vaccinurile. El susține că „antivaxxerii” sunt o amenințare și trebuie oprți în timp real, dar de ce îi este atât de frică? De ce vrea Gates (nu este nici doctor, nici om de știință, doar miliardar) cu disperare să închidă libertatea de exprimare? Ce are de ascuns? Dacă „narațiunea oficială” este atât de solidă, de ce are nevoie de A.I. pentru a zdrobi disidența? Nu este vorba despre „informare greșită”. Este vorba despre control. Gates și

prietenii lui de elită vor să dicteze ce poți și ce nu poți spune, pentru că adevărul le amenință puterea. Libertatea de exprimare nu este negociabilă. Dacă Gates crede că poate programa inteligența artificială pentru a reduce oamenii la tăcere, mai urmează un alt lucru. Nu ne vom conforma”. Asta ne spune domnul Jim Ferguson, un om de afaceri din Marea Britanie și inițiatorul lui „Freedom Train Internațional”. Un mare jurnalist american, ne spune: „Deturnarea gazoductelor „Nord Stream” și „Nord Stream 2”, care a avut loc la sfârșitul lunii septembrie 2022, potrivit jurnalistului american Tucker Carlson, reprezintă un atac direct al Statelor Unite ale Americii asupra aliatului său cheie european – Germania”. Ghiveci cultural și o ciorbă politică, cine mai înțelege ceva? Un alt eveniment important care a făcut valuri și au făcut „grațiații” de peste ocean, chiar așa grațiații să le tremure pantalonii. Robert F. Kennedy Jr. își prezintă declarația inițială la audierea de confirmare pentru „Health and Human Services” (departamentul de sănătate) subliniind problemele de sănătate din SUA. El a vorbit despre creșterea bolilor cronice și costurile ridicate ale îngrijirii medicale, promițând să colaboreze cu președintele Trump pentru a îmbunătăți sănătatea americanilor și a spri-

jini agricultura locală. Dar să lăsăm prostiile politice și miliardarii cu treaba lor. Vreau să vă povestesc despre ceva aproape „omenesc” aflat pe sit-ul SApeople: „Celebru scafandru italian Enzo Majorca urma să scufunde în marea caldă a Siracuzei și vorbea cu fiica sa Rossana care se afla pe barcă. Gata să se scufunde a simțit că ceva i-a lovit ușor spatele. S-a întors și a văzut un delfin. Apoi și-a dat seama că el nu voia să se joace, ci să exprime ceva. Animalul s-a scufundat și Enzo l-a urmat. La aproximativ 12 metri adâncime prins într-o plasă abandonată se afla un alt delfin. El i-a cerut rapid fiicei sale să ia cuțitele de scufundare și să îl urmeze. În câteva minute, cei doi au reușit să elibereze delfinul care, la limita forțelor sale, a reușit să iasă, (un delfin poate rezista sub apă timp de până la zece minute, apoi se poate îneca) emițând un „strigăt aproape uman” (așa cum a descris Majorca). Enzo și Rossana au observat spre surprinderea lor, ca era de fapt o femelă delfin, care imediat a născut un pui. Delfinul tată, i-a încercuit și stând în fața lui Enzo i-a atins obrazul (de parcă ar fi fost un sărut), într-un gest de recunoștință... și s-au îndepărtat”. Dar să fie pace și să nu ne aruncăm în gura leilor flămânzi ai urii și inculturii.